

71 Lykantropie

In hoofdstuk 33 heb ik gesteld dat Lupos het equivalent is van de grijze koning in *De Alchemische Bruiloft*. Hij symboliseert de kracht van de verzamelde goedheid in de zoeker. Hij onderwijst Harry over de Patronus, die heel belangrijk is in het verhaal, aangezien Harry daardoor verschillende malen wordt gered. Dit symboliseert het feit dat het ons onvervulde streven naar goedheid is dat het verlangen teweegbrengt naar bevrijding, naar het overstijgen van onze natuurlijke beperkingen. Maar Lupos heeft een heel ongelukkig gebrek: hij is een weerwolf. Eén keer per maand, bij volle maan, verandert hij in een wolf die mensen aanvalt en doodt. Waar zou deze afschuwelijke ziekte symbool voor zijn?

Zoals ik schreef in hoofdstuk 41 is er niets slechts één mogelijke uitleg van een symbool. Ik verlaat mij zuiver op mijn eigen intuïtie als ik uitleg waarvoor lykantropie een symbool kan zijn. Voor mij staat lykantropie voor seksualiteit.

Seksualiteit is in dit universum een noodzaak. Deze kracht houdt het menselijk ras in incarnatie en de seksuele liefde is de oorzaak geweest van vele grote en heldhaftige daden. De wereldliteratuur staat vol voorbeelden. En toch symboliseert ze een tekortkoming in de menselijke goedheid.

Het menselijk ras waarvan wij deel uitmaken leeft in een *gevallen* universum. Er is een wortelkracht die het menselijk ras in incarnatie houdt, maar die haar tegelijkertijd gevangen houdt in dit universum. Deze wortelkracht is de energie van het leven zelf. Ze is, zoals wij allen waarschijnlijk wel ervaren hebben, de sterkste van alle krachten die in de mens werkzaam zijn.

In feite is deze kracht volkomen gelijk aan Voldemort en nauw met hem verwant. Ieder van ons heeft zijn persoonlijke Voldemort en zolang wij maar niet het pad van bevrijding gaan, is hij onze vriend en zit hij ons niet dwars. Zodra wij echter onze blik naar de bergen richten en gaan verlangen naar vereniging met God, dat wil zeggen de absolute God van de volmaakte schepping en niet de god van dit gevallen universum, wordt onze Voldemort onze dodelijke vijand en zal hij proberen om de nieuwe ziel, die geboren is uit de goddelijke lelie in het hart, te doden.

Met de seksualiteit is het niet anders. Wanneer iemand de alchemische praktijk van zelf-oplossen toepast, moet hij *uiteindelijk* zijn seksualiteit opgeven. Dat is niet mogelijk voordat de bevrijding is bereikt en zodoende kunnen wij zien dat zelfs in deel zes van de zevendelige *Harry Potter* serie de Weerwolf, dat wil zeggen de seksualiteit, een vrij grote rol speelt. Ondertussen moet onze 'goede' kant leren er zo goed mogelijk mee om te gaan.

Wij zien in deel drie dat het in feite Sneep is, onze 'kwade' kant, die de toverdrank voor Lupos maakt die hem in staat stelt om wanneer hij één keer per maand in een

wolf verandert zijn menselijk denken te behouden. Naar mijn mening verwijst dit gegeven naar de dualistische staat-van-zijn van dit gevallen universum. Goed en kwaad zijn altijd in evenwicht, zij houden elkaar in stand.

Wanneer men leest over het proces van bevrijding is er altijd een uiteindelijke confrontatie met 'Satan', de innerlijke vijand die moet sterven voordat het oorspronkelijke goddelijke wezen kan herrijzen. Vrij vaak wordt deze satan in de literatuur verpersoonlijkt door een mooie vrouw. De ultieme verleiding is in dat geval absoluut seksueel van aard. Ik verwijs in het bijzonder naar *De Engel van het Westelijk Venster* door Gustav Meyrink. De hoofdpersoon daarin, een reïncarnatie en nakomeling van de alchemist John Dee, ziet de mooie vrouw van zijn meest intens en fervent verlangen naar hem toe komen terwijl hij zich in de poort van een kasteel bevindt dat veel gelijkenis met Zweinstein vertoont. Hij vergeet alles over de bevrijding en ervaart de drang om naar haar toe te snellen en haar te omhelzen als de vervulling van zijn uiterst verlangen. Maar vlak voordat hij dat doet laat het equivalent van Sirius zijn licht op hem schijnen en plotseling kan hij de dualistische aard van deze verleiding doorzien: hij kan tegelijkertijd haar voorzijde en haar achterzijde zien. Hij ziet dat zij aan de rugzijde een open graf van slangen en kronkelende slijmerige monsters is en hij stapt net op tijd terug van de poort die hem voor altijd uit het kasteel en in een ravijn zou leiden.

Bevrijding bestaat eigenlijk uit het vervangen van de fundamentele drijvende kracht van het leven van dit gevallen universum, door de fundamentele drijvende kracht van het universum van God. De fundamentele drijvende kracht van het dualistisch universum is seksualiteit. Voordat die kan worden vervangen zal een strijd op leven en dood worden ontketend.

Door de millennia heen hebben godsdienstige mensen geprobeerd om hun seksualiteit te overwinnen door zich in kloosters of conventen terug te trekken en te proberen zich aan geloften van kuisheid te houden. Naar mijn mening is dit tegennatuurlijk en heeft dat tot zeer abnormaal gedrag en abnormale situaties geleid. De seksuele aandrif is een onweerstaanbare slang en het enige wat wij kunnen doen is ons op een beschaafde manier gedragen en de persoonlijke levenssfeer en de rechten van anderen eerbiedigen. Er is geen schijn van kans dat wij onze seksualiteit zouden kunnen overwinnen door de macht van de wil of door gebed en meditatie. Biologisch gezien is het menselijk lichaam, zoals iedere andere dier- of plantensoort, een machine om eieren of zaad te produceren. Pogingen om dit te sublimeren of te elimineren hebben geen enkele zin. De enige manier is bevrijding, waardoor de seksualiteit wordt vervangen door de vuurgloed van God.

Je zult je herinneren dat enkele van de weerwolven in *Harry Potter* het op kinderen hebben voorzien. Ik beschouw dit als een verwijzing naar het overweldigende aantal gevallen van pedofilie die de laatste aan het licht zijn gekomen in veel religieuze scholen en instituten. Is het niet schokkend dat mensen die hun leven wijden aan het

dienen van God en zijn kinderen, zijn bezeten door astrale krachten die hen ertoe drijven het tegenovergestelde te doen? Dit zijn 'grijze koningen' die proberen het goede te doen, maar in plaats daarvan ondraaglijk lijden veroorzaken voor hun slachtoffers. Ik geloof dat veel mensen die zich terugtrokken in kloosters of zich op een ander manier terugtrokken uit het leven, in vorige incarnaties, met volledige ontkenning van hun seksualiteit, hun natuurlijke hormonale vuur, zijn belast met karmische schuld die heeft geleid tot pedofilie en andere onnatuurlijke seksuele aandrang.

Een ander boeiend aspect van deel zes van de zevendelige serie is dat Bill Wemel wordt gebeten door een weerwolf in menselijke gedaante. Het is interessant om te zien dat dit Fenrir Vaalhaar (oorspronkelijk: Fenrir Greyback) was, dezelfde die Lupos beet en hem in een weerwolf veranderde. Aangezien ik Lupos als de grijze koning heb geïdentificeerd, lijkt het gebruik van het woord *grijs* (grey) een opmerkelijk toeval. Uiteraard ook het feit dat Voldemort de weerwolf Vaalhaar als bondgenoot gebruikt. Dit lijkt mijn idee te ondersteunen dat seksualiteit en onze persoonlijke Voldemort, of ons gevallen microkosmische krachtveld, verband met elkaar houden.

In het goddelijke universum is geen dood. De kinderen van God hebben onvernietigbare lichamen, niet ontvankelijk voor ziekten en niet gevoelig voor welke andere schadelijke inwerking dan ook. Daarom is er geen voortplanting en geen noodzaak voor het bestaan van seksualiteit. De kinderen van God zijn 'getrouwd met de Geest' en daarom niet onderworpen aan ongeremde verlangens, neigingen, hartstochten en dergelijke. Hun verlangen is Gods wil te doen en daardoor ervaren zij uiterste en absolute vervulling.

Harry Potter laat ons zien dat onze seksualiteit sterft wanneer onze aardse goedheid sterft. En die goedheid sterft in het alchemisch vuur waarin ons hele biologisch systeem wordt opgelost en wordt vervangen door het eeuwige en volmaakte goed van het kind van God.